Біль моря

Автор:
Кейт Демід

Біль моря

Кейт Демід

Марк – звичайний хлопець, син моряка. Усе його дитинство пройшло на узбережжі моря, де він і його мати зустрічали батька з довгих рейсів. Ця зустріч завжди була святом для маленького хлопчика, але одного дня Марк не дочекався свого батька. Весь екіпаж «Перлини» (так називалося судно, на якому ходив чоловік) вийшов на берег, але серед понурих облич моряків, що зазвичай посміхались і жартували, не було того самого, рідного для хлопця. Його батько так і не повернувся. Через 13 років після таемничого зникнення юнак вирушае на пошуки батька.

Кейт Демід

Біль моря

… Вже 13 років минуло з того часу, як зник мій батько. Усе мое життя він був у від’іздах – він моряк. І ось 13 років тому він знову пішов у море. Відтоді – жодноі звістки.

Після зникнення батька мати захворіла… Занедужала, втратила сенс життя… Я був іі единою розрадою…

Але ось мені вже двадцятий рік йде. І мені час «летіти з гнізда» – іти своею дорогою… А як важко залишити хвору матір. Що коли з моім від’іздом вона втратить сенс життя, а що буде потім зі мною, якщо я втрачу ще й матір?

Зі зникненням батька я на довгі 5 років закрився у собі… Змиритися з тим, що поруч більше немае того чоловіка, що виховував мене, я не міг… Важко було і мені, й матері, задля мене вона трималася, задля мене жила… Але не довго вона протрималась – захворіла… І тоді вже моя черга було бути сином. Вісім років вона трималася за життя… Але всі діти рано чи пізно залишають рідне гніздо…

І ось вже я стою на порозі дорослого життя. Якщо я зараз вийду за поріг цього дому, то вже ніколи не повернусь… Мати через біль посміхається мені услід… А я роблю крок і залишаю іі та мій рідний дім позаду…

* * *

Моя мати знову залишилась сама… Спочатку – батько, тепер – я…

У своему новому будинку я не- щасливий: цей будинок я придбав у одного старого шкіпера, усе у цьому будинку нагадуе про море, а море нагадуе про батька… Як боляче про нього згадувати: про те, з якою тугою ми відпускали його в море, і з яким щастям і любов’ю його зустрічали. А тепер я його не бачу, лежу на ліжку в своему будинку, дивлюся на картину.

На картині море, а на його хвилях – вітрильник. Назва вітрильника – «Перлина»…

– «Перлина», «Перлина», – все крутиться в моій голові…

Я згадав!!! Це не можливо… збіг… як на цій картині з’явився вітрильник мого батька??? Дурість… Але це – зачіпка… Потрібно вияснити чому той моряк, в якого я придбав цей дім, залишив картину. Я з’ясую.

* * *

Сиджу навпроти старого моряка і не знаю, як почати розмову, як запитати те, що мене хвилюе? Я вирішив не ходити навколо справи, як то кажуть «наглість – друге щастя»:

– Я хотів запитати про картину, що в спальні на стіні…

– О, моя «Перлина»… – сказав моряк на ім’я Білл.

– Ваша?

– Я ходив на ній… і звертайся до мене на «Ти»!

Це не можливо… Як?.. Невже такий збіг?

Можливо вони знайомі, але якщо він тут, то мій батько мав би повернутися, до Нас… А якщо саме Ми стали причиною того, що він не повернувся, якщо він не любить Нас більше… Ні, не потрібно було звертатися з цією дурнею до моряка Білла… Краще було думати, що він помер, зник… Який я злий, гнів, усі ці почуття… Але ж я вже прийшов…

– Білле, розкажи про свій останній вихід у море.

– О синку… Це було 13 років тому. То був 1992 рік… Ми повинні були перетнути Індійський океан… Це немало б зайняти багато часу… – Білл затих… – Синку, як там тебе?

– Марк.

– Марку, я – старий і згадувати не дуже то й хочеться…

Ця відповідь мене дещо насторожила, хоча я б теж не хотів розповідати незнайомцю про своє життя. Ми з Білом вже допивали каву і час був пізній, мені потрібно йти. І я не збирався вибивати з Біла те, про що він говорити не хотів.

– Ну що, Білле, якщо буде бажання згадати, ти це… ем… – заходь в гості. А я вже піду, – і я розумію, що прозвучало це якось не дуже чемно… Але мені було байдуже…

– Угу… – відповідь моряка була ще байдужіша, ніж я очікував.

Я вийшов з будинку Білла й зрозумів, що в його оселі не було нічого, пов’язаного з морем. Моряк без моря… Ця думка не давала мені спокою…

* * *

Вдома я довго не міг заснути: все думав про те, що корабель батька повернувся, а він – ні… Все думав, як тоді, 1992року, він пішов у плавання і не повернувся… І те, що моряк не хоче згадувати. А можливо я накручую себе… На годиннику – 23–30, потрібно лягати спати… І тільки встиг я подумати, як відразу заснув…

Прокинувся я від грози і стуку у двері, на годиннику – 4-54. Кого принесло в таку пору??? Я спустився по сходах донизу, до дверей, відкрив – і втратив здатність розмовляти… Через кілька хвилин я промовив:

– Білл??? – жестом запросив у дім.

– Чому ти цікавився «Перлиною», – щойно зайшовши, запитав Білл.

– На цьому кораблі ходив мій батько, його ім’я – Карл Макфіл… – не встиг я договорити, як обличчя моряка різко змінилося.

– Макфіл? Карл? Твій батько? – останню фразу він промовив з жахливою втомою та гіркотою у голосі… – Ходімо, ти пригостиш мене кавою, а я тобі розповім усе, що знаю і все, що пригадаю…

І хоча час був не для кави, я не заперечив…

Кава заварена, ми мовчки сидимо навпроти один одного. Білл бере до рук чашку, робить ковток і починае розповідь.

– Твій батько ходив у море протягом двадцяти років, він був не тільки гарним моряком, а й чудовим чоловіком. Коли я прийшов до них на судно, усі скептично віднеслись до мене… Я був старший твого батька за віком, але досвіду роботи в мене не було… Твій батько взяв мене під опіку, ми стали друзями, і 13 років тому у нашу з ним останню подорож він мені розповів, що після того, як він повернеться додому, до родини, він піде у відставку…

– У відставку? – перебив я Білла. – Але чому тоді він не повернувся?

– Ти молодий і нетерплячий, але дослухай історію до кінця, ти все зрозумієш, – і він продовжив. – Ця подорож повинна була стати останньою у його кар’єрі…

Білл на кілька хвилин замовк, я не сказав за ці кілька хвилин жодного слова…

– Але щось пішло не так, – продовжив Білл. – В морі згустився туман, та ще й такий, що якщо ти витягнеш руку перед собою – не побачиш власних пальців. Ми збавили хід… Попереду розпізнали сушу… Це був острів… Але як він там опинився, ні- хто й гадки не мав: на мапі він не позначений, і з курсу ми не збивалися, цей острів був дещо дивним і міг стати проривом у науці. Уяви: знайти острів, бути першою людиною, що ступила на ці землі. Як я вже казав, хід ми збавили, а до острова причалили надто швидко… Склалося враження, наче він сам рухався нам назустріч, – і знову в розмові Білла пауза, а в його очах – страх.

Але він продовжує:

– Біля цього острова ми вирішили зостатися, допоки туман не розсіється. Це й було нашою помилкою. На караулі лишилося два хлопці, що їх називали Джой і Рой, два брати, схожі як дві краплі води. Я від втоми швидко заснув. А далі все як у тумані: прокинувся від крику, побачив метушню навкруги, і Карл… Він хотів пояснити мені, але від страху я нічого не зрозумів. Через декілька хвилин розум прояснився, і я зрозумів, що крик доносився з острова. Туман розсіявся і ми побачили, що той острів за розміром не такий вже й великий – одна скеля і декілька дерев. Капітан запитав, хто піде й перевірить острів. Добровольцем визвався твій батько. Майже шість годин його не було… Ми відправилися на пошуки… Увесь острів обійшли за дві години і не знайшли його… Ми вирубали всі дерева й кущі, щоб знайти товариша, але марно… Його ніде не було… Після зникнення Карла багато хто пішов із судна, я – у тому числі.

Білл замовк. Я втратив здатність розмовляти, в мене був шок… Як вони могли відпустити його одного? Чому вони його не знайшли? І головне – як він зник? На всі ці питання я хочу почути відповідь, знайти відповідь, а для цього мені потрібно в море… В море… Я на довгі 13 років втратив батька, й не віриться, що на березі знайду відповідь. Але я готовий спробувати.

– Білле, відведи мене до «Перлини».

– Ти схожий на свого батька… Імпульсивний, готовий вхопитися за єдину зачіпку. Це згубить тебе…

– Білле, відведи мене до «Перлини», ти мене чуєш?

В очах Біла був туман, мені здалося що тілом він тут, а думками – вже далеко.

– Марку, я вже старий, але знаючи твого батька і розуміючи, що ти такий як він, я знаю, що побачивши вітрильник, ти захочеш ризикнути… Захочеш знайти острів і батька. Я не зможу піти з тобою у море, я старий, пішовши під вітрилом, я вже не повернусь, загину в морі.

Я розумів, що слова моряка були чистою правдою.

– Білле, ти мене зрозумій, це – шанс, це – можливість… 13 років я не знав нічого. В мене було безліч думок, я ледь не змирився з тим, що його більше не побачу.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.me/ru/dem-d_keyt/b-l-morya

Текст предоставлен ООО «ИТ»
Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: Купить